

Йоде, Фрицъ — Jöde, Fritz — музикаленъ педагогъ и писателъ, род. 2 авг. 1887 въ Хамбургъ, следъ свършване на тамошния учителски семинаръ, и нѣколко годишно учителствуване — учи при Херманъ Абертъ музикознание въ Лайпцигския университетъ, отъ 1923 е професоръ по училищна музика въ Държавната академия за църковна и училищна музика въ Берлинъ, а отъ 1925 — ржководителъ и на курсоветъ за учители въ народните музикални училища (първото, основано отъ него, заедно съ Херманъ Райхенбахъ и Фрицъ Ройшъ). Отъ множеството негови трудове, най-значителни сѫ: „Музика и възпитание“ (1920), „Нашиятъ музикаленъ животъ“ (1923), „Музикални училища за младежта и народа“ (1924), „Хорова книга за училищата“ (1926), „Изкуството на Бахъ“ (1926), „Творящото дете въ музиката“ (1927) и др.

Йоделътъ, нѣм. Jodeln — тиролски и швейцарски пѣсни, които се пѣятъ по единъ особенъ начинъ на бързо преминаване отъ пъlnозвучни, гръденни тонове, къмъ фалцетови. Й-тѣ сѫ най-често ехоподобни припѣви, но биватъ и само като преходи на гласа — безъ думи.

Йодокусъ, Пратенсисъ — Jodocus, Pratensis — гл. Жоскенъ де Пре.

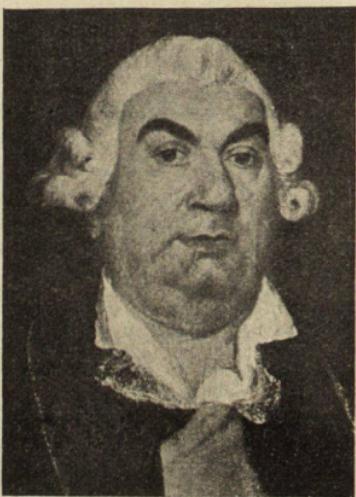
Йозефовичъ, Оскаръ — Josefovič, Oscar — хърватски диригентъ и компонистъ, род. 22 септ. 1890 въ Карловацъ, срѣдното си образование получилъ въ Загребъ, следъ което учи въ Виена, Прага (Майсторската композиционна школа на Новакъ) и въ Парижъ, сега е диригентъ на „Народни казалище“ въ Загребъ, писалъ: соната за цигулка и пиано, музика къмъ нѣколко драми и комедии, мъжки и женски хорове съ пиано, и пѣсни съ пиано, — въ които се изявява като единъ последователъ на напредничавото, съвременно течение и творецъ съ народно-музикаленъ устътъ.

Йокосусъ, ит. iocosus — шаговито, весело, наスマшливо.

Йоксимовичъ, Божа — срѣбъски компонистъ, род. 20 дек. 1868 въ Свиланаяцъ, следъ свършване на учителска школа, училъ цигулка при Йоз. Урбанъ (1891—1894) и компо-

зиция въ консерваторията въ Прага, билъ професоръ въ Женската учителска школа и музикалното училище „Станковичъ“ и хоровъ ржководителъ на „Обиличъ“, писалъ: мелодраматическа музика за „Угасналото огнище“, опери „Вила Равйола“, „Царь Траянъ съ кози уши“, оперета „Шеширъ“ и творби за оркестъръ, въ които ратува за народно музикална характеристика. И е даль починъ за основаване на Дружество то на срѣбъски музиканти. Той е водилъ полемика съ Маханъ върху въпроса — самостойна ли е българската народна музика?

Йомели, Николо — Jomelli, Niccolò — виденъ компонистъ отъ Неаполитанска школа, род. 10 септ. 1714 въ Аверса при Неаполь, умр. 25 авг. 1774 въ Неаполь, 16 годишенъ учи при Дуранте, после постъпва въ консерваторията della Pieta de' Turchini въ Неаполь, кѫдето прекарва строгата школа на Порта, Мандини и Лео. Първата му опера L'errore amoroso, бива последвана отъ Odoardo, които му създаватъ

Николо Йомели

голѣмо име, и въ 1740 г. бива повиканъ като оперенъ компонистъ въ Римъ, дето написва нѣколко опери, минали съ много голѣмъ успѣхъ. 1741 го виждаме